

Η ΦΙΛΟΣΤΟΡΓΟΣ ΜΗΤΗΡ.

«Άκουε υἱὲ παιδείαν πατρός σου καὶ μὴ ἀπόση θεσμούς μητρός σου» στέ-
νον γὰρ χαρίτων ἔζη σὴ κορυφῇ, καὶ κλοιὸν χρύσειον περὶ σὴ τραχήλῳ.»
Παροιμία Σολομώντος.

Ἐχοῖδεται κατὰ Πέμπτην ὑπὸ Μ. Δ. Σακκοβράφου.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἐν 'Αθήναις	δραχ. 6.
Ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις	» 7.
Ἐν τῇ Ἀλλοδαπῇ	» 10.

Αἱ συνδρομαὶ γίνονται.

- Ἐν 'Αθήναις παρὰ τῷ Ταχυδρομείῳ.
- Ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις παρὰ τοῖς ΚΚ. ταχ. Ἐπιστάταις.
- Ἐν τῇ Ἀλλοδαπῇ παρὰ τοῖς Ἑλληνικοῖς Ταχυδρο-
μείοις καὶ ἐν ἑλλείψει τούτων παρὰ τοῖς ΚΚ. Προξένοις.

γ.) ΚΑΘΗΚΟΝΤΑ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΘΕΟΝ. (τέλος).

* Ἄς ἀνυψώσωμεν συχνάκις τὸν νοῦν ἡμῶν εἰς τὸν Θεόν διὰ τῆς προσευχῆς· ἄς ἀπευθυνώμεθα ἐν ἐμπιστοσύνῃ εἰς τὸν τόσον ἀγαθὸν καὶ εὐσπλαγχνον ἐκεῖνον πατέρα· ἄς ἐπικαλώμεθα αὐτὸν νὰ φωτίζη ἡμᾶς εἰς τὸ νὰ διασκεδάσωμεν τὰς δυσκόλους περιστάσεις, νὰ βοηθῇ ἡμᾶς εἰς τοὺς κινδύνους, καὶ νὰ παρηγορῇ καὶ ἐνισχύῃ ἡμᾶς εἰς τὰς ἀρρώστιας καὶ τὰς θλίψεις.

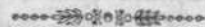
* Ἄς τὸν παρακαλῶμεν νὰ αὐξάνῃ, διὰ τῆς θείας αὐτοῦ χάριτος, τὴν πίστιν, τὴν ἐλπίδα, καὶ τὴν ἀγάπην ἡμῶν πρὸς αὐτόν· νὰ μᾶς φωτίζη εἰς τὸ νὰ μετανοῶμεν διὰ τὰ παρεθόντα ἡμῶν σφάλματα, νὰ διαφεύγωμεν τοὺς πειρασμούς, νὰ νικῶμεν τὰ πάθη, καὶ νὰ ἐργαζώμεθα τὴν ἀρετὴν.

* Ἄς παρακαλῶμεν αὐτὸν νὰ μᾶς κάμνῃ φρονίμους εἰς τὰς ἐπιχειρήσεις ἡμῶν, γενναίους εἰς τοὺς κινδύνους, ὑπομονητικοὺς εἰς τὰς δυστυχίας καὶ ταπεινοὺς εἰς τὰς εὐτυχίας.

* Ἄς ἐπικαλώμεθα τὸ σῆριγμα αὐτοῦ, ὥς ποτὲ ἢ προσευχῇ ἡμῶν νὰ μὴ ἐκλείψῃ ἀπὸ τὴν προσευχὴν, ἢ ἐγκράτειαν ἀπὸ τὸ γεῦμα, ἢ ἀκρίβεια πρὸς ἐκπλήρωσιν τοῦ καθήκοντος καὶ ἡ σταθερότης εἰς τὰς καλὰς ἀποφάσεις ἡμῶν· ἄς ζητῶμεν παρ' αὐτοῦ τὴν δύναμιν νὰ ἔχωμεν καθαρὰν συνείδησιν, σεμνοπρέπειαν, συμπεριφορὰν καὶ διαγωγὴν χρηστήν.

Ὁ Θεὸς πρέπει νὰ ᾔναι ὅσον τὸ δυνατόν συχνότερα ἀντικείμενον τῶν διαλογισμῶν ἡμῶν. * Ἄς προσφέρωμεν εἰς αὐτὸν ἐκ νεότητος τὰς ἀπαρχὰς τῆς καρδίας ἡμῶν. * Ὅσω ἡ εὐσέβεια ἡμῶν εἶναι θερμότερα, τοσοῦτω θέλωμεν αἰσθάνεσθαι περισσοτέραν γαλήνην, μεγαλειτέραν ἡθικὴν

εὐχαρίστησιν, καὶ συγχρόνως θέλωμεν τιμᾶσθαι περισσότερο παρὰ τῶν καλῶν ἀνθρώπων.

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΠΛΑΝΗΣ (συνέχεια τέλος).

Κατ' ἐκεῖνον τὸν καιρὸν οἱ μαθηταὶ ἦσαν ἐξωτερικοί· ἐρχόμενοι λοιπὸν τὸ πρῶτ' εἰς τὸ σχολεῖον εἶδον τὸν μικρὸν Ἰάκωβον καὶ κατετέλχθησαν ἀπὸ τὴν καλὴν του φυσιογνωμίαν. Ἐκάθητο μὲ κρεμασμένους πόδας ἐπὶ τοῦ ἀχύρου, καὶ ἀνεγίνωσκε τὸ Εὐαγγέλιόν του.

Πολλοὶ ἀπὸ τοὺς μεγάλους μαθητὰς τῷ ἐλάλησαν, καὶ μαθόντες ὅτι ἦτο ὑπηρέτης ἐντολοδόχος, ἐκτελῶν δηλ. ἐνὸς καὶ ἄλλου ὑπηρεσίας, τὸν μετεχειρίσθησαν δίδοντες μικρὰν ἀμοιβὴν διὰ τὸν κόπον του· ἐκέρδισε λοιπὸν τὴν πρώτην ἡμέραν ὀλίγα λεπτά. Ἐσυμφώνησε μὲ τὸν εἰκονοπώλην νὰ τρέφῃται παρ' αὐτοῦ καὶ νὰ θερμαίνεται· ἐχάρη δὲ ὅτε τῷ εἶπεν, ὅτι θὰ τῷ δίδῃ καὶ τινα βιβλία διὰ νὰ ἀναγινώσκῃ. Τὴν πρώτην ἡμέραν ἐγραψεν εἰς τὴν μητέρα του, καὶ μετ' ὀλίγας ἡμέρας εἰδοποιήθη, ὅτι τῷ ἐστέλλετο ἓνας μέγας μαῦρος ἄρτος διὰ τῶν πλοιάρχων τοῦ Λοδούνου. Ὑπῆγεν εἰς τὴν ὄχθην τοῦ Σηκουάνα εἰς τὸ μέρος ὅπου ἔδενον οἱ πλοίαρχοι τὰ πλοῖά των· ἐκεῖ ἐγνώρισεν ἓνα πλοίαρχον γείτονά των, ὅστις ἐπίσης τὸν ἀνεγνώρισεν. Αἱ! Αἱ! μικρὲ Ἰάκωβε! ἐφώναξεν· ἔλα ἐδῶ, ἔχω κάτι τι δι' ἐσέ. Ὅτε τὸ παιδίον ἐπέβη εἰς τὸ πλοῖον, ἔσφιγξε τὴν χεῖρα τοῦ πλοιάρχου, καὶ ἔλαβε παρ' αὐτοῦ ἓνα μέγαν μαῦρον ἄρτον, τοῦ ὁποῦ ἡ περιφέρεια ἦτο μεγαλύτερα τοῦ τροχοῦ χειραμάξης. Ἐκύτταξε συγκεκινημένος τὸν ἄρτον· ἡ μήτηρ του τὸν εἶχε ζυμώσει, καὶ καθ' ἑκάστην ἑβδομάδα ἔπρεπε νὰ τῷ στέλλῃ ἓνα τοιοῦτον, διὰ νὰ μὴ ἀποθάνῃ ἐκ τῆς πείνης εἰς τὰ Παρίσια.

Ἡρώτησε τὸν πλοίαρχον περὶ τῆς καλῆς του μητρὸς, ἔπειτα περὶ τοῦ πατρὸς καὶ τῶν ἀδελφῶν του, καὶ ὅτε τὸν ἀπεχαιρέτησε, καὶ ἐπέστρεφε μόνος εἰς τὰς ὁδοὺς τῶν Παρισίων, ἐσυλλογίζετο τί ἡδύνατο νὰ κάμῃ διὰ νὰ δείξῃ τὴν πρὸς τὴν μητέρα του εὐγνωμοσύνην.

Ἐπεθύμει νὰ εἰσχωρήσῃ εἰς τὸ λύκειον ὡς μαθητῆς, καὶ νὰ ἀκροάζεται τακτικῶς μαθήματα, ὥστε νὰ γένη σοφός· αὐτὸ ἦτο τὸ τέλος εἰς τὸ ὁποῖον ἤθελε νὰ φθάσῃ· ἀλλὰ πῶς νὰ ἐπιτύχῃ; Ἐνθυμῆτο μὲ ποῖον σκληρὸν καὶ ἀπότομον τρόπον τὸν ὑπεδέχθη ὁ διδάσκαλος, καὶ δὲν ἐτόλμα νὰ στηριχθῇ εἰς τὴν προστασίαν του. Τοιοῦτοτρόπως σκεπτόμενος εἶχε φθάσει εἰς τὴν θύραν τοῦ λυκείου· ἀφῆκε τὸν θεώρατον ἐκεῖνον ἄρτον του εἰς τὸ παράπηγμα τοῦ εἰκονοπώλου, ἀφοῦ ἔκοψεν ἕν τεμάχιον, τὸ ὁποῖον ἔφαγε μὲ εὐχαρίστησιν· ἔπειτα ἐκάθησεν εἰς τὴν φωλεάν του περιμένων τοὺς ἐντολεῖς του.

Τὴν ἐπαύριον μιᾶς ἑορτῆς, ἐπέρασε μία κυρία φέρουσα τοὺς δύο υἱοὺς της εἰς τὸ λύκειον.

«Εἶμαι εἰς τὰς διαταγὰς σας, κυρία καὶ κύριοί μου, εἶπεν ὁ μικρὸς Ἰακώβος, κατὰ τὴν συνήθειαν τὴν ὁποίαν εἶχεν, ὅτε ἀπετείνετο πρὸς τοὺς διαβάτας.

Νά! εἶναι ὁ μικρὸς μας ἐντολοδόχος, εἶπεν ὁ εἷς ἐκ τῶν δύο μαθητῶν μας πρὸς τὸν ἀδελφόν του· πρέπει νὰ τὸν συστήσωμεν εἰς τὴν μητέρα, ἥτις θὰ τὸν βοηθήσῃ καλλίτερον ἀπὸ ἡμᾶς· καὶ παρειθὺς ἔδειξαν τὸν μικρὸν Ἰακώβον εἰς τὴν μητέρα των. Αὕτη παρετήρησε τὸ πτωχὸν παιδίον καὶ κατεθέλχθη ἀπὸ τὸ πρόσωπόν του· κατ' ἐκείνην δὲ τὴν στιγμὴν ἐκράτει εἰς χεῖρας τὸ εὐαγγέλιόν του· αὕτη ἡ κυρία κυττάξασα τὸ βιβλίον καὶ ἐρωτήσασα τὸν

Ἰακώβον, ἔμαθε παρ' αὐτοῦ τὴν τόσον ζωηρὰν κλίσιν του πρὸς τὴν μάθησιν.

«Θέλεις, τῷ εἶπε, νὰ συνοδεύῃς καθ' ἐκάστην τοὺς υἱοὺς μου εἰς τὸ λύκειον; θὰ λάβω τὴν ἀδειαν ἀπὸ τοὺς καθηγητὰς διὰ νὰ παρευρίσκηται καὶ σὺ εἰς τὰς παραδόσεις των, καὶ αὐτοῦτοτρόπως θὰ μάθῃς πάντοτε κάτι τι.

Τὸ παιδίον μὴ ἐξεῦρον πῶς νὰ ἐκφράσῃ τὴν ὑπερβολικὴν εὐγνωμοσύνην του πρὸς τὴν καλὴν κυρίαν, ἐγονυπέτησε, καὶ κατεφίλει τὰ κράσπεδα τοῦ ἱματίου της.

Μετ' ὀλίγον ἐγίνε δεκτὸς εἰς τὸ λύκειον· διότι ἡ κυρία εἶχε συστήσει τὸν Ἰακώβον εἰς αὐτὸν τοῦτον τὸν καθηγητήν, πρὸς τὸν ὁποῖον εἶχε τὴν συστατικὴν, ὅτε ἤλθεν εἰς Παρισίους.

Αὐτὴν τὴν φορὰν τὸν ὑπεδέχθη κάτι καλλίτερον αὐτὸς ὁ κύριος. Τῷ εἶπεν ὅτι θὰ τῷ δώσῃ ἕν δωμάτιον εἰς τὴν ἀνωτάτην ὀροφὴν τοῦ λυκείου, καὶ ὅτι ἡδύνατο ὑπηρετῶν τοὺς υἱοὺς τῆς κυρίας, νὰ ἀκούῃ τὰ μαθήματα καὶ νὰ δείξῃ ἐὰν ἦναι ἐπιδεκτικὸς προσόδου.

Ἐκτοτε ἡ ζωὴ τοῦ μικροῦ Ἰακώβου κατήνησεν ἀγῶν ἐνθερμος πρὸς τὰ γράμματα. Ὁ μεγάλος ἄρτος, τὸν ὁποῖον ἐλάμβανε καθ' ἐκάστην ἑβδομάδα ἀπὸ τὸ Μελοῦν, ἐξησφάλιζε τὴν τροφήν του ὁμοῦ μὲ ὀλίγα ὀπωρικά καὶ τινα λάχανα· περιπλέον δὲ ἠγόρασε καὶ ἕν φόρημα ἐκ τῶν χρημάτων τὰ ὁποῖα τῷ ἐχορήγει ἡ καλὴ ἐκείνη κυρία· καὶ πρὸς μεγαλειτέραν ἀκόμη εὐτυχίαν του, ἡδυνήθη ν' ἀγοράσῃ καὶ τινα βιβλία. Ἦτο πολὺ πτωχὸς ἀκόμη· ἀλλ' ἦτο πλούσιος εἰς ἐλπίδας, πλούσιος εἰς μάθησιν, ἥτις τῷ προσεφέρετο· δὲν ἐσυλλογίζετο νὰ ζηλεύῃ τὸν πλοῦτον τῶν συμμαθητῶν του, ἀλλὰ πῶς νὰ τοὺς ὑπερβῇ εἰς τὴν σπουδὴν. Θαυμαστὸν ἦτο τὸ παράδειγμα, τὸ ὁποῖον ἐδι-

δεν αὐτὸ τὸ πτωχὸν παιδίον, ὑπηρετοῦν τοὺς ἄλλους κατὰ τὰς ὥρας τῆς ἀναπαύσεως, καὶ εἰς τὰς ὥρας τῶν παραδόσεων φαινόμενον τὸ προθυμότερον εἰς τὰ μαθήματα. Ἀκόμη καὶ τὴν νύκτα ἐμελέτα· καὶ ἐπειδὴ δὲν εἶχε φῶς, ἔγραφε καὶ ἀνεγίνωσκεν εἰς τὴν ἀναλαμπὴν τινῶν ἀνθράκων ἀναμμένων. Εἰς ὀλίγου χρόνου διάστημα ἔκαμε μεγάλας προόδους εἰς τὴν Λατινικὴν γλῶσσαν. Ἀλλὰ δὲν ἠὲ χαριστήθη εἰς τοῦτο, ἤθελε νὰ μάθῃ καὶ τὴν ὠραίαν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν, τὴν ὁποίαν τότε πολλὰ ὀλίγοι σοφοὶ ἐγνώριζον εἰς τὴν Γαλλίαν. Τὰ περιφημότερα συγγράμματα τῆς Ἑλληνικῆς φιλολογίας μόλις ἀπὸ εἴκοσιν ἐτῶν τότε ἐτυπώνοντο εἰς Παρισίους· ὅθεν ἦσαν πολὺ ἀκριβὰ, ὁ δὲ μικρὸς μας Ἰάκωβος ἦτο πτωχός. Ἀλλ' ἡ ἰσχύς τῆς θελήσεώς του ἀνεπλήρωνεν ὅλας τὰς στερήσεις. Δι' ἐπιμόνου ἐπιμελείας κατάρθρωσε νὰ ἐννοῇ τὴν Ἑλληνικὴν. Κατ' ἀρχὰς ἠχροάσθη τῶν μαθημάτων ἐνός καθηγητοῦ τοῦ καιροῦ ἐκείνου ἐπονομαζομένου Εὐαγγρίου· ὀλίγον δὲ μετέπειτα, ὅτε Φραγκίσκος ὁ πρῶτος συνέστησε μίαν καθέδραν Ἑλληνικῶν παραδόσεων, ὅπου δύο καλοὶ φιλόλογοι διωρίσθησαν, ὑπὸ τὸν τίτλον τοῦ βασιλικοῦ ἀναγνώστου, νὰ διδάσκωσιν ὁ μὲν τὴν Ἑλληνικὴν ποίησιν, ὁ δὲ τὴν φιλοσοφίαν, ὁ Ἰάκωβος ἐφάνη τακτικώτατος φοιτητής, ὅστις πολλάκις ἐξεταζόμενος ἐκίνει τὸν θαυμασμὸν καὶ τὴν ἐκπληξιν αὐτῶν. Ἐπὶ τέλος ὠμολόγησαν οὗτοι, ὅτι δὲν εἶχόν τι πλεον νὰ διδάξωσι τὸν θαυμάσιον τοῦτον μαθητὴν, ὅστις ἕκτοτε ἤξευρεν, ὅπως καὶ αὐτοί, νὰ σχολιάσῃ τὸν Πλάτωνα, τὸν Δημοσθένην καὶ τὸν Πλούταρχον.

Μίαν ἡμέραν τὸν ἐξέτασαν ἐνώπιον τοῦ βασιλέως Φραγκίσκου τοῦ πρώτου καὶ τῆς ἀδελφῆς αὐτοῦ Μαργαρίτας, τῆς ἐκ Ναυάρρας, ἣτις ἐπίσης ἐγνώριζε τὰ Ἑλληνικά. Ὁ

βασιλεὺς καὶ ἡ πριγκιπέσσα θαυμάσαντες τὴν σοφίαν του, τὸν ὑπερεπήνεσαν καὶ διεκύρηξαν, ὅτι ἐλάμβανον ὑπὸ τὴν προστασίαν των τὸ νέον Ἰάκωβον Ἀμυῶτον, τὸν μέλλοντα νὰ ἀναφανῆ ἡ δόξα καὶ τὸ κλέος τῆς Γαλλίας.

Τὴν ἐπαύριον τῆς εὐτυχοῦς ταύτης ἡμέρας ἐν πλοῖον ἀπὸ τὸ Λόδουνον ἀπεβίβασεν εἰς τοὺς Παρισίους ἓνα πτωχὸν ἄνθρωπον μετὰ τῆς συζύγου του, ἐνεδεδυμένους πενιχρά, ὅπως ἐνεδύοντο οἱ βάνουσοι τεχνῖται ἐκείνου τοῦ καιροῦ οὗτοι ἦσαν οἱ γονεῖς τοῦ Ἰακώβου Ἀμυῶτου.

«ὦ! φίλτατέ μου υἱὲ Ἰάκωβε! τῷ εἶπεν ἡ μήτηρ του ἐναγκαλιζομένη αὐτὸν περιπαθῶς· σοὶ φέρω τὸν πατέρα σου, ὅστις σὲ ἐσυγχώρησε, καὶ σὲ ἔχει καύχημα. Φ. Ι. Κ.

ΣΠΑΝΙΑ ΑΦΟΣΙΩΣΙΣ

Τὸν χειμῶνα τοῦ ἔτους 1776, ὁ κόμης καὶ ἡ κόμισσα Ποδότσκη, ἐπορεύοντο ἐκ τῆς Βιέννης, πρὸς τὴν Κρακοβίαν. Οἱ λύκοι οἵτινες εἶναι πολυάριθμοι εἰς τὰ Κρακοβία ὄρη, καὶ γίνονται τολμηρότεροι καὶ ἀγριώτεροι παρὰ τὸ σὺνηθες, ὅταν τὸ ψυχὸς εἶναι δυνατόν, κατέβησαν κατὰ κοπάδια καὶ ἐδίωκον τὴν ἄμαξαν μετὰ τῶν πόλεων Ὀσβεῖκ καὶ Ζατώρ, ἡ τελευταία τῶν ὁποίων ἀπέχει ὀλίγας λεύγας ἀπὸ τὴν Κρακοβίαν. Ὁ εἷς τῶν δύο ὑπηρετῶν, τοὺς ὁποίους εἶχον μεθ' ἑαυτῶν, ἐστάλη ἐμπρὸς διὰ νὰ ἐνοικιάσῃ ταχυδρομικοὺς ἵππους· ὁ δὲ ἄλλος εἰς τὸν ὁποῖον ὁ κόμης εἶχεν ἰδιαιτέραν εὐνοίαν διὰ τὴν ἀγχινοίαν καὶ πίστιν του, ἰδὼν τοὺς λύκους πλησιάζοντας ὀλίγον κατ' ὀλίγον, παρεκάλεσε τὸν κύριόν του νὰ τοῦ δώσῃ τὴν ἄδειαν ν' ἀφήσῃ εἰς τοὺς πειναλέους ἐκείνους λύκους τὸν ἵππον του, διὰ νὰ καταπαύσωσιν ὁπωσοῦν τὴν μανίαν των τρώγοντες αὐτόν· αὐτοὶ δὲ τοιοῦτοτρόπως

ἤθελον κερδίσει καιρὸν νὰ φθάσωσιν εἰς τὴν Ζατῶρ. Καὶ ὁ μὲν κόμης συγκατετέθη, ὁ δὲ ὑπηρέτης ἀναβὰς ὀπισθεν τῆς ἀμάξης ἀφῆκε τὸν ἵππον του εἰς τὴν διάκρισιν τῶν λύκων, οἱ ὅποιοι κατακερματίσαντες κατέφαγον αὐτὸν ἐν τῷ ἄμα. Ἐν τούτοις οἱ ὁδοιπόροι ἐπροχώρουν μὲ ὄσπιν ταχύτητα ἠδύνατο, ἐλπίζοντες νὰ φθάσωσιν εἰς τὴν πόλιν, ἐκ τῆς ὁποίας δὲν ἀπεῖχον πολὺ. Ἄλλ' οἱ ἵπποι ἦσαν κουρασμένοι, καὶ οἱ λύκοι γενόμενοι ἐτι ἀγριώτεροι ἤδη, ὅτε ἐπιὸν αἶμα, εἶχον σχεδὸν προφθάσει τὴν ἄμαξαν. Εἰς τὸν μέγαν τοῦτον κίνδυνον βλέπων τοὺς κυρίους του ὁ ὑπηρέτης, ἀνακράζει λέγων πρὸς τὸν κόμητα· «Μόνον ἐν μέσον σωτηρίας ὑπάρχει! Νὰ ἐμπέσω μεταξὺ τῶν λύκων, οἱ ὅποιοι βεβαίως θέλουσι μὲ κατακομματιάσει καὶ καταβροχθίσει· σεῖς δὲ ἐν τῷ μεταξὺ τούτῳ θέλετε εὑρεῖ καιρὸν νὰ διαφύγητε τὴν λύσσαν αὐτῶν.» Ὁμοσὸν μοι ὁμως, ὅτι θέλεις φροντίσει ὡς πατήρ διὰ τὴν σύζυγον καὶ τὰ τέκνα μου.» Ὁ Ποδόσκακος ἐδίστασε νὰ παραδεχθῇ τὴν φοβερὰν ταύτην πρότασιν, ἀλλ' ἀφοῦ εἶδεν, ὅτι οὐδεμία ἄλλη ἐλπίς σωτηρίας ὑπῆρχε, συγκατετέθη, καὶ πανδημῶς ὤμοσεν, ὅτι ἐὰν αὐτὸς ἤθελε θυσιασθῆ διὰ τὴν σωτηρίαν των, ἤθελε διαρκῶς μεριμνᾶ διὰ τὴν οἰκογένειάν του. Τότε ὁ πιστὸς ἐκεῖνος ὑπηρέτης κατέβη τῆς ἀμάξης, ὑπῆγε πρὸς ἀπάντησιν τῶν λύκων, καὶ ἀμέσως κατασπαραχθεὶς κατεβροχθίσθη ὑπ' αὐτῶν, καθὼς εἶχε καταβροχθισθῆ πρὸ ὀλίγου καὶ ὁ ἵππος.

Κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο ὁ κόμης ἐφθασεν εἰς τὰς πύλας τῆς πόλεως καὶ ἐσώθη, φυλάξας κατόπιν εὐσυνειδότης τὸν ἱερὸν λόγον, τὸν ὁποῖον ἔδωκε πρὸς τὸ ἀξιόλογον ἐκεῖνο θῦμα!

Γ. Δ. Σ.

ΑΙ ΚΑΜΠΑΙ.

Ἦτό ποτε μία μικρὰ κόρη ὀνομαζομένη Λουκία. Καθ' ἐκάστην κίεμπτην ἐσυνεῖθεζε νὰ πηγαίη εἰς τὴν μάμμην της, καὶ ἐπειδὴ ὑπῆρχεν ἐκεῖ ὠραῖος καὶ μέγας κήπος, ἡ μικρὰ αὕτη ἐτρεχεν. ἐπῆδα, καὶ ἀνέπνεε τὸν βαλσαμωμένον ἀέρα ἀπὸ τὴν εὐωδίαν τῶν ἀνθέων τοῦ ὠραίου κήπου. Ποτὲ ὅμως δὲν ἔκοπτε τίποτε διὰ τοῦτο καὶ δὲν τὴν ἐμπόδιζόν ποτε ἀπὸ τοῦ νὰ πηγαίη ἐκεῖ.

Μίαν τῶν ἡμερῶν παρετήρησεν ἐπάνω εἰς μίαν ροδακνέαν ἔν ὄριμον ροδάκινον, τὸ ὁποῖον ἦτο ποικιλόχροον, δηλ. λευκόν, ροδόχρουν, ἰόχρουν (ὡς τὸ χρῶμα τῆς βιολέτας,) μὲ χνούδιον ὡς βελουδὸν καὶ ἐφαίνετο ὠραιότατον. Παρευθὺς ἡ Λουκία συλλογίζεται τὴν καλὴν της μάμμην, καὶ ἐπιθυμοῦσα νὰ τῆς φέρῃ τὸν ὠραῖον ἐκεῖνον καρπὸν, ἀπλώνει τὴν χεῖρα καὶ τὸν κόπτει. Ἄλλ' ὑποκάτω τοῦ ροδακίνου τὰ δάκτυλά της αἰσθάνονται κἄτι τι μαλακόν· παρατηρεῖ καὶ ρίπτει τὸ ροδάκινον μακρὰν κραυγάζουσα καὶ φεύγουσα ὅσον ἠδύνατο ταχύτερα.

Αὐτὸ δὲ τὸ μαλακόν, ἦτο. μία κάμψη!

Ὁ γέρον κηπουρὸς, ὅστις ἐσκάλιζε ταῖς φράουλας ὀλίγον παρέκει, ἐτρεξε παρευθὺς πρὸς τὸ κοράσιον, καὶ ἀνήσυχος τὸ ἥρῳα τί ἔπαθεν.

Ἄντ' ἀπαντήσεως, ἡ ὠγρὰ ἀκόμη ἀπὸ τὴν συγκίνησιν Λουκία, τοῦ δείχνει μὲ τὸν δάκτυλον τὸ κυλίον ἐπὶ τῆς ἄμμου ροδάκινον ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἡ κάμψη δὲν ἦτο ξεκολλημένη.

«Πῶς, εἶπε γελῶν ὁ γέρον κηπουρὸς, αὕτη ἡ τόσον μικρὰ κάμψη σ' ἔκαμε νὰ φωνάξης τόσον πολὺ! (Ἐμίλει δὲ ὁ κηπουρὸς μὲ πολλὴν οἰκειότητα πρὸς τὸ κοράσιον καὶ τὴν μητέρα του, διότι ἐκ γο-

νετῆς τὰς ἐγνώριζε, καὶ τὰς ἀνέθρεψε πρὸς τούτοις.) Καὶ πῶς, κόρη μου, τόσον μικρὸν καὶ ἀθῶον ζῶφιον δύναται νὰ σοῦ προξενήσῃ τόσον φόβον;

— ὦ! εἶναι τόσον ἄσχημον! ἀπεκρίθη ἡ Λουκία δείξασα διὰ μορφασμοῦ τοῦ προσώπου καὶ κινήματος τῆς χειρὸς τὴν ἀποστροφὴν τῆς.

— Ὅχι δά, ἐπανελάβεν ὁ κηπουρός, ἀπεναντίας εἶναι πολλὰ ζῶφια, τὰ ὅποια εἶναι πολὺ εὐμορφα, καὶ αὐτὸ δὲ δὲν εἶναι τόσον ἄσχημον. Κύτταξε, ἐπρόσθετεν ὀδηγῶν ἡσύχως τὸ κοράσιον πρὸς τὸ ῥοδάκινον, καὶ λαμβάνων εἰς τὴν χεῖρα τὸν καρπὸν μὲ τὸ ἔντομον. Κύτταξε, μάτια μου, πόσον πλουσίως ἐνδεδυμένη εἶναι αὐτὴ ἡ μικρὰ κάμπη. Ὡσὰν νὰ φορῇ βελούδινον ἐνδυμα μὲ χρυσᾶς ταινίας καὶ μὲ διπλοῦς στεφάνους μαργαριτῶν. Τῶντι μόνος ὁ Θεὸς δύναται νὰ δημιουργῇ τόσον ὠραία πράγματα!

— Ναί. . . ἀλήθεια! » εἶπεν ἡ Λουκία προκύπτουσα μὲν τὴν κεφαλὴν, ἀλλ' ἀποσύρουσα τὸ σῶμα, καὶ κρύπτουσα τὰς χεῖρας ὀπισθεν.

Ἐπειτα ἐνθαῤῥυνθεῖσα ἐκ τῆς παρουσίας τοῦ κηπουροῦ, καὶ σκεφθεῖσα κάλλιον, ἤρχισε νὰ παρατηρῇ μετὰ περιεργίας τὴν κάμπην, ἡ ὅποια περιεπάτει ὀλόγυρα εἰς τὸ ῥοδάκινον.

« ὦ! κύτταξε, καλέ μου Ἱερώνυμε, θὰ φάγῃ τὸ ῥοδάκινον τῆς μάμμης!

— Ὅχι, κόρη μου, αἱ κάμπαι δὲν τρώγουσι καρπούς, ἀλλὰ φύλλα, ἄνθη, κάλυκας δηλ.: μπουμπούκια, καὶ συχνάκις καταστρέφουσι τὸ δένδρον κατὰ τὴν συγκομιδὴν τῶν καρπῶν.

— Βλέπεις λοιπὸν, Ἱερώνυμε, ὅτι αὐτὰ τὰ ζῶα εἶναι κακά;

— Διόλου, τέκνον μου. Κακὸς λέγεται ἐκεῖνος, ὅστις ἔχει διάθεσιν νὰ βλάβῃ, καὶ ἂς μὴ δύναται νὰ πραγματοποιήσῃ τὸν σκοπὸν του. Ἐνῶ αἱ κάμπαι δὲν ἔχουσι διόλου τοιαύτην διάθεσιν. Αὐταὶ τρώγουσι, καθὼς ἡμεῖς, διότι ἐδημιουργήθησαν διὰ νὰ ζῶσι καὶ καθὼς ἡμεῖς, οὕτω καὶ αὐταὶ ἐκλέγουσι τὴν κατάλληλον τροφὴν των. Ἀλλ' ἐπειδὴ ἡ ὑπαρξίς των εἶναι βλαβερὰ εἰς ἡμᾶς, διότι μᾶς στεροῦσι τοὺς μέλλοντας νὰ ὠριμάσῃσι καρπούς, τὰς καταστρέφομεν ὡς ἰσχυ-

ρότεροι. . . . Βλέπεις λοιπὸν, κόρη μου, ὅτι ἂν ὑπάρχῃ κακία εἰς τὴν πράξιν ταύτην, δὲν πρέπει ν' ἀποδοθῇ εἰς τὰς μικρὰς κάμπας!

— Εἶμεθα λοιπὸν ἡμεῖς κακοὶ; ἤρώτησεν ἡ Λουκία.

— Ἡμεῖς, ἀγάπη μου, κάμνομεν πολλὰ τοιαῦτα πράγματα, εἶπεν ὁ γέρον κηπουρός, δὲν θεωροῦμεθα ὅμως κακοὶ διὰ τοῦτο. Φροντιζόμεν δὲ διὰ τὴν καθημερινὴν μας τροφὴν, καθὼς καὶ αἱ κάμπαι, προμηθευόμενοι ταύτην διὰ τοῦ ἔργου, τὸ ὅποιον ὁ πανάγαθος Θεὸς μᾶς εἴδωκεν.

Μήπως εἴδωκεν ἔργον ὁ Θεὸς καὶ εἰς τὰς κάμπας; ἤρώτησεν ἡ Λουκία.

Ἐδίδαξεν ὅλα τὰ ὄντα, φιλότατη μου, ἀπὸ τοῦ μεγαλειότερου μέχρι τοῦ ἐλαχίστου, πᾶν ὅ,τι χρεωστοῦσι νὰ γνωρίζουσι δι' ἓνα κύριον σκοπὸν, τὸν ὅποιον ὀνομάζουσι προορισμόν. Χωρὶς αὐτὸν τὸν Θεόν, τί ἤθελον ἠξεύρει ὅλα τὰ ὄντα, ἢ τί ἠθέλομεν ἐπινοεῖ ἡμεῖς οἱ ἴδιοι;

— Καὶ τί κάμνουσι λοιπὸν αἱ κάμπαι.

— Δὲν τὸ ἠξεύρεις;

— Ὅχι.

— Ἐν πρώτοις ἐργάζονται.

— Διὰ τὰ τέκνα των;

— Ὅχι· αἱ κάμπαι δὲν ἔχουσι τέκνα.

— Διατί λοιπὸν ἐργάζονται;

— Διὰ τὴν δευτέραν των ζῶν;

Ταῦτα ἀκοῦσαν τὸ κοράσιον ἤνοιξε τοὺς μεγάλους του ὀφθαλμούς καὶ ἐθεώρησε τὸν κηπουρὸν μετὰ προσοχῆς. Ἔως τότε δὲν ἤκουσε περὶ δευτέρας ζωῆς δι' ἄλλο, παρὰ μόνον διὰ τὴν ἀθάνατον ψυχὴν ἡμῶν, τὴν ὁποίαν δὲν ἔχουσι αἱ κάμπαι.

Καὶ ὅμως βλέπεις, φιλότατη μου, ὅτι ἂν καὶ ἡμεῖς κηπουρός, καὶ μὲ κάμνουσι αἱ κάμπαι νὰ θυμῶνω καθ' ἐκάστην διὰ τὰς φθοράς, τὰς ὁποίας μὲν προξενοῦσι, πάλιν ἀγαπῶ τὰς κάμπας. Ἡ δὲ ζωὴ των ἂν καὶ περιφρονημένη, εἶναι ὅμως συγκινητικὴ! Φαντάσου, ὅτι αὐτὰ τὰ ἄθλια ζῶα στεροῦνται πάσης ἡδονῆς ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ.

δὲν ἔχουσι, ὡς σὲ εἶπα, οὔτε οἰκοκυρίον, οὔτε οἰκογένειαν, οὔτε μάλιστα μίαν μικρὰν φωλεὰν διὰ νὰ ἀναπαύονται τὸ ἐσπέρας. Ἐκκολλάπτονται, ὡς τὰ νεογνά τῆς ὄρνιθος ἀπὸ τὰ αὐγά, τὸ ἔαρ ὀλόγυμνα ἐπὶ τῶν κλάδων τῶν δένδρων ἔρπουσι βραδέως ἐπ' αὐτῶν ζητοῦντα τὴν ἀθλίαν τροφήν των. Ἀθλίως σιαλωμένοι μὲ τοὺς κοντοὺς καὶ ἀγκυλωτοὺς πόδας των, εἰς τοὺς κλάδους, ὅπου κατὰ πρῶτον ἐγεννήθησαν· δὲν γνωρίζουσιν, οὔτε τὸ κάλλος τῶν ἀνθέων, οὔτε τὴν τερπνότητα τοῦ ἀέρος, οὔτε τὴν ἡδονὴν τῶν περιγηγῆσέων των. Ἐμπνέουσι σχεδὸν εἰς πάντας τὴν αὐτὴν ἀποστροφὴν, τὴν ὁποίαν καὶ σὺ ἐδειξας κατὰ πρῶτον, ὅτε τὴν εἶδες. Καὶ ἐν τούτοις διόλου ἔνεκα τούτου δὲν ἀποθαρρύνονται, οὔτε ἐκτρέπονται τοῦ σκοποῦ των. Περνώσι τὴν ζωὴν των χωρὶς νὰ σταματῶσι διόλου, ὡς ἐὰν τὰ δυστυχῆ ταῦτα ζωῦφια καταλαμβάνωσιν, ὅτι μόνον τὸν καιρὸν των μέλλουσι νὰ περάσωσιν ἐνταῦθα. Τρώγουσιν ἀδιακόπως φύλλα καὶ βλαστάρια, καὶ ἐν τασούτῳ συναθροίζουσι τὰ στοιχεῖα τῆς ἐργασίας των, καθὼς βλέπεις τὴν κυρὰν Σμαράγδαν τὴν γυναϊκά μου νὰ σωρεύη τὰς τουλούπας τοῦ στουπίου ὀλόγυρα εἰς τὴν ἡλακάτην (βόκαν). Ἐπειτα ἀφοῦ αἱ κάμποι συναθροίσωσιν ἀρκετόν, παύουσι τρώγουσαι καὶ ἀρχίζουσι νὰ γνέθωσιν.

— Νὰ γνέθωσι καὶ νὰ τυλίσωσι κουδάρια μὲ τὴν κλωστήν, καθὼς καὶ ἡ γυνὴ σου, Ἰερώνυμε; ἠρώτησεν ἡ Λουκία.

— ὦ! ὄχι, μικρὸν μου, ἀπεκρίθη ὁ Ἰερώνυμος γελῶν, αὐταὶ γνέθουσι μίαν οἰκίαν. Κατ' ἀρχὰς ἐκλέγουσι φρονίμως τόπον ἤσυχον, ὅπου οὔτε ἐνοχλοῦνται ἐνῶ ἐργάζονται, οὔτε κινδυνεύουσι μετὰ ταῦτα. Κρέμανται ἢ κἀτωθεν κανενὸς κλάδου δένδρου, ἢ χώνωνται εἰς τὴν σχισμάδα τοῖχου τινός. Ἐπειτα ὀλίγον κατ' ὀλίγον κυλιόνται εἰς τὸν ἥμα των, καὶ κατασκευάζουσιν ἐν μικρὸν περικάλυμμα τόσον καλῶς περιεκλεισμένον, ὥστε δὲν φαίνεται πλέον ἡ ἐργάτις. Τότε δὲν εἶναι πλέον κάμπη, ἀλλ' ὀνομάζεται *χρυσάλλε*, δηλαδὴ πρᾶγμα τὸ ὁποῖον οὔτε πόδας ἔχει, οὔτε κεφαλὴν, οὔτε τίποτε, καὶ ἐν τούτοις κινεῖται, ὅταν τὸ ἐγγίξῃ τις, καὶ δὲν φαίνεται ὅτι εἶναι ζῶον, ἀλλὰ μᾶλλον σπόρος, ἢ καρπὸς ὁποιοσδήποτε. Τέλος πάντων εἶναι ἐντελῶς ἀσχημον.

— Καὶ αὐτὴ εἶναι ἡ ἀμοιβὴ των, διότι ἠργάσθησαν τόσον καλῶς; ἠρώτησε τὸ κοράσιον.

— ὦ! αὐτὸς ὁ φαινόμενος θάνατος εἶναι μεταμόρφωσις, εἶδος προετοιμασίας διὰ τὴν δευτέραν των ζωὴν. Ὅταν τὸ ψῦχος, ἡ χιών, ὁ χειμὼν παρέλθωσιν ὅταν ὁ ἥλιος ζωογονήσῃ ἐκ νέου πᾶν ὅ,τι ζῆ ἐπὶ τῆς γῆς, αἱ χρυσαλίδες σκάζουσι, καὶ αἱ παλαιαὶ κάμποι γίνονται ὠραία πεταλοῦδαι καὶ πετῶσιν εἰς τὸν ἀέρα.

«Τότε ἀνταμειβόμεναι διὰ τὸ θάρρος των, διὰ τὴν ὑπομονὴν των καὶ διὰ τὴν ὑποταγὴν των. Ἄλλοτε τὸ ταλαίπωρον ζωῦφιον εἴρπον ὑποκάτω εἰς τὰ φύλλα, τῶρα ὁμως πετᾷ ἐπάνω εἰς τὰ ἀνθη. Τρέφεται μὲ τὴν εὐωδίαν των καὶ ποτίζεται ἀπὸ τὰς σταγόνας τῆς δρόσου. Δὲν ὑπάρχει πλέον οὔτε κόποι, οὔτε ἐρημία, οὔτε μοναξία διὰ τὴν κάμπην, ἡ ὁποία ἐγένετο πεταλοῦδα! Ἰψοῦται ὑπεράνω τῶν διηθισμένων κήπων, καὶ τῶν πεποικιλμένων λιθαδίων. Παίξει εἰς τὸν ἀέρα μὲ πλήθος φαιδρῶν φίλων καὶ ἐλαφρῶν ὡς αὐτήν. Ὅλων οἱ ὀφθαλμοὶ στρέφονται πρὸς αὐτὴν καὶ τὴν θεωροῦσιν ὡς χαριστάτον πρᾶγμα τοῦ ἔαρος. Ὅσοι πρότερον τὴν περιεφρόνουσιν, τῶρα τὴν θαυμάζουσι καὶ τὴν ζηλεύουσι· καὶ ὡς ἐὰν ὄλαι αἱ εὐτυχίαι σινηθροίσθησαν εἰς αὐτήν, φαίνεται ὅτι ἔχει ἤδη, ὑπὸ τὴν μεταμόρφωσίν της ταύτην, οἰκογένειαν καὶ νεογνά.

— Αἱ μικραὶ πεταλοῦδαι εἶναι τὰ νεογνά τῶν μεγάλων; ἠρώτησεν ἡ Λουκία.

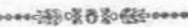
— Ὅχι, ἀγαπητὴ μου, ἀπεκρίθη ὁ καλὸς Ἰερώνυμος. Αἱ μεγάλαι αἱ μικραὶ, αἱ λευκαὶ, αἱ κίτριναι, αἱ νυκτοπεταλοῦδαι, εἶναι διαφορῶν εἰδῶν, αἱ ὁποιαὶ ζῶσι περισσότερον ἢ ὀλιγότερον, καὶ ἐκκαλύπτονται ταχύτερα ἢ ἀργότερα. Τὰ νεογνά τῶν πεταλοῦδων γίνονται ἀπὸ αὐγά, τὰ ὁποια αἱ μητέρες των προσκολλῶσιν ἐπιμελῶς ἐπάνω εἰς τοὺς φλοιούς τῶν δένδρων, καὶ ἀπὸ τὰ ὁποια μὲ τὸν καιρὸν ἐξέρχονται αἱ μικραὶ κάμποι. Αὐταὶ αἱ μικραὶ κάμποι θὰ δοκιμάσωσιν ὅσα καὶ οἱ γονεῖς των ἐδοκίμασαν διὰ νὰ γίνωσι πεταλοῦδαι· καὶ ἐὰν καὶ αὐταὶ ἐκτέλεσωσι καλῶς τὸ ἔργον των, θὰ λήθωσι τὴν ἰδίαν ἀνταμοιβήν.

— Έχεις δίκαιον ν' ἀγαπᾷς τὰς κάμπας, καλέ μου Ἱερώνυμε, εἶπε τὸ κοράσιον, διότι βλέπω, ὅτι αὐταὶ εἶναι ζωῖα πολὺ γενναῖα. Δός μοι αὐτὴν νὰ τὴν παρατηρήσω καλλίτερα.»

Ταῦτα εἰπούσα ἡ μικρὰ κόρη ἔλαβεν ἀποφασιστικῶς τὸ βοδάκινον μὲ τὴν κάμπην ἀπὸ τὰς χεῖρας τοῦ κηπουροῦ, καὶ ἤρχισε νὰ τὴν παρατηρῇ ἐν σιωπῇ.

«Παράδοξον! εἶπε μετ' ὀλίγον ἡ ἱστορία τὴν ὁποίαν μοῦ διηγήθης περὶ τῆς κάμπης ὁμοιάζει πολὺ μὲ τὴν ἱστορίαν, τὴν ὁποίαν ἡ μήτηρ μοῦ διηγήθη περὶ ἡμῶν. Ἦξεύρω καλῶς, ὅτι ἡμεῖς εἴμεθα ἄνθρωποι, καὶ αἱ πεταλοῦδαι εἶναι ζῶα· ὅτι ἡμεῖς ἔχομεν ψυχὴν, αἱ δὲ πεταλοῦδαι δὲν ἔχουσιν· ὅτι εἰς τὸν ἄλλον κόσμον ἡ ζωὴ ἡμῶν εἶναι ἀτελεύτητος, ἐνῶ αἱ πεταλοῦδαι ἀποθνήσκουσιν ἐπὶ τῆς γῆς. Ἄλλ' ἐκεῖνο εἰς τὸ ὁποῖον ὁμοιάζομεν, εἶναι, καθὼς μοῦ εἶπεν ἡ μήτηρ, ἡ ἐργασία ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ, ἔπειτα ὁ θάνατος, ἔπειτα ἡ ἀνάστασις. . .

— Naί, τέκνον μου, ἀπεκρίθη ὁ κηπουρός, ἡ ἀνάστασις· καὶ ἐὰν ἐκπληρώσωμεν γενναίως τὸ ἔργον, διὰ τὸ ὁποῖον ἐστάλημεν εἰς τὸν κόσμον τοῦτον. . . ὁ Αἰώνιος Θεὸς μᾶς ἀνταμείβει! . . .

ΤΗΙΚΗ ΣΤΟΡΓΗ.

ἽΟ δωδεκαετῆς υἱὸς ὑποναύρχου.

Υἱὸς μονογενῆς δώδεκα ἐτῶν, ἐπεβιάσθη μετὰ τοῦ πατρὸς του, ἐπὶ τινος βασιλικοῦ πλοίου, ὀνομαζομένου «Ἀνατολή», ὅπου ὑπηρέτει ὡς μαθητευόμενος ναύτης. Ἐντὸς ὀλίγου ἐγυμνάσθη τόσον πολὺ εἰς τὰ ναυτικὰ γυ-

μνάσια, καὶ τόσον γενναῖος ἀποκατεστάθη, ὥστε εἰς μίαν ναυμαχίαν, ἣ ὁποία ἐγένεε μετὰ παρέλευσιν ἐνός καὶ ἡμίσεως ἔτους ἀπὸ τῆς κατατάξεώς του, ἠρίστευσε καὶ ἐπηνέθη παρ' ὄλων τῶν ἀξιωματικῶν. Ἡ δὲ ἀνδρεία καὶ ἡ ἀταραξία του τὸν ἔκχαμον νὰ θαυμάζηται ἀπὸ τοὺς παλαιότερους καὶ γεροντοτέρους ναύτας.

Αἰφνης μίαν τῶν ἡμερῶν, ἐνῶ ἐπολέμου συνέβη ἐντὸς τοῦ πλοίου τρομερὰ πυρκαϊά, τὴν ὁποίαν οὐδεὶς ἠδύνατο νὰ σβέσῃ. Οἱ ναῦται βλέποντες ὅτι ἐκινδύνευον καὶ ὅτι δὲν εἶχον καμμίαν ἐλπίδα σωτηρίας, ἐγκατέλειψαν τὰς θέσεις των, καὶ προσεπάθουν μὲ πάντα τρόπον νὰ σωθῶσι. Μόνος ὁ παῖς ἔμεινεν ἀτάραχος ἐπὶ τοῦ καταστρώματος· ἀλλ' ἐπὶ τέλους βλέπων, ὅτι ἐπλησίαζε νὰ καῆ, ἐφώνησε·

— Πάτερ μου, δύναμαι ἀτίμως νὰ ἐγκαταλείψω τὴν θέσιν μου;

ἽΟ παῖς νομίζων, ὅτι ὁ πατήρ του τὸν ἤκουσε, περιέμενε τὴν ἀπάντησιν. Δυστυχῶς ὁμοῦς ὁ πατήρ του πρὸ ὀλίγου εἶχε θανατηφόρως πληγωθῆ καὶ δὲν ἦτο εἰς κατάστασιν νὰ τῷ ἀποκριθῆ μεγαλοφώνως· τέλος γέρον τις ναύτης ἔρχεται πρὸς τὸν νέον καὶ τῷ λέγει.

— ώΟ πατήρ σου ἀποθνήσκει καὶ σὲ διατάσσει νὰ σώσης τὴν ζωὴν σου, ἀναχωρῶν καθὼς ἐγώ.

ἽΟ παῖς ἀκούσας τὴν λυπηρὰν αὐτὴν εἶδησιν, ἔτρεξεν ἀπηλπισμένος εἰς τὸ δωμάτιον, ὅπου ἀπέθνησκεν ὁ πατήρ του· τὸν ἐνηγκαλίσθη καὶ ὤμοσεν, ὅτι δὲν θὰ τὸν ἐγκαταλείψῃ.

— Πάτερ μου, ἀγαπητέ μου πάτερ, πῶς εἶναι δυνατόν νὰ σὲ ἀφήσω, ἔλεγεν ὁ καλὸς ἐκεῖνος παῖς κλαίων πικρῶς· σὲ ἀγαπῶ, πάτερ μου! σὲ ἀγαπῶ! δὲν δύναμαι νὰ φύγω πλέον ἀπὸ πλησίον σου!

Ματαίως ὁ πατήρ του τὸν παρεκάλει καὶ τὸν διέτασσε ν' ἀναχωρήσῃ· « Φύγε τέκνον μου, φύγε διὰ νὰ σωθῆς, ἔλεγεν ὁ δυστυχῆς πατήρ του· ὕπαγε εἰς τὴν εὐχὴν μου! »

Ὁ γέρον ναύτης τὸν σύρει τότε ἀπὸ τὴν χεῖρα λέγων.

— Βλέπεις, ὅτι μετ' ὀλίγας στιγμᾶς ὁ πατήρ σου ἀποθνήσκει· βλέπεις, ὅτι δὲν ὑπάρχει καμμία ἐλπίς πλέον οὔτε εἰς αὐτοὺς οὔτε εἰς ἡμᾶς, εἰάν μείνωμεν· ἄς φύγωμεν λοιπόν.

— Θὰ ἀποθάνω! θὰ ἀποθίνω μετὰ τοῦ ἀγαθοῦ πατρός μου!! ἐξεφώνησε τὸ εὐγενές καὶ γενναῖον ἐκεῖνο τέκνον.

— Δὲν μένει πλέον, παιδίον μου, παρὰ μία μόνη στιγμή, εἶπεν ὁ γέρον ναύτης· μετ' ἔπειτα μὲ δυσκολίαν θὰ ἠμπορέσωμεν νὰ σωθῶμεν· ὅθεν ἄς φύγωμεν.

Ἐπειδὴ δὲ ὁ παῖς καὶ πάλιν τῷ εἶπε· « Δὲν φεύγω ἀπὸ τὸν πατέρα μου », ὁ ναύτης τῷ ἀπήντησεν· « Ὑγίαινε λοιπόν, παιδίον μου! »

Τὸ πῦρ διεδόθη εἰς τὴν πυρίτιδα, καὶ τὸ πλοῖον ἐκῆ πάραυτα μετὰ τοῦ νέου ἥρωος, ὅστις προσεπάθει νὰ καλύψῃ μὲ τὸ σῶμά του τὸ λείψανον τοῦ πατρός του.

Τὸ ἀνωτέρω διήγημα ὁ γέρον ναύτης διηγήθη, φάσας εἰς Ἀλεξάνδρειαν.

Γ. Α. Α.

Αἱ συνδρομαὶ πέμπονται διὰ Ταμιακοῦ Γραμματίου εἰς τὸν ἐκδότην Μ. Δ. Σακκώραρον.

Ὁδὴμίαι συνδρομὴ πληρώνεται ἄνευ ἀποδείξεως τοῦ ἰδίου ἐκδότου.

Αἱ συνδρομαὶ ἐν Κωνσταντινουπόλει γίνονται παρὰ τῷ Κυρίῳ Α. Δ. πρὸς τὴν βιβλιοπώλῃ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ.

1. γ') Καθήκοντα πρὸς τὸν Θεόν. — 2. Ὁ μικρὸς πλάνης (τέλος). — 3. Σκάνια ἀρρώστιας. — 4. Αἱ Κάμπαι μετὰ εἰκονογραφῶν. — 5. Ὑλικὴ στοργή.